

ВІН ІШОВ...

Він ішов неквапною ходою,
і наплічник, наче автомат,
втомлено підтримував рукою —
демобілізований солдат.

Він ішов, чужий для цього світу —
без смертей, без воєн, без звитяг.
Переживши на війні два літа,
він постарів на ціле життя!

Бабці, діти граються на ганку,
сміх веселий, музика здаля,
оглядалися дівчата в парку
на його потертий камуфляж.

Він неначе ніс тягар провини,
що не зміг відвести смерть чиюсь,
не зберіг він свого побратима,
що накрив гранату у бою.

І за те, що пережив комбата...
Даючи до відступу наказ,
він лишився роту прикривати,
лиш гранату взявши прозапас.

Він ішов, здоровий, слава Богу,
лиш рубці лишилися від ран.
Як зумів — наблизив перемогу,
двадцятидворічний ветеран!

ДІВЧИНА З ПОДІЛЛЯ

Спить солдат,
поволі догоряє свічка,
лиш дрижать метеликами вії.
Золота коса
і жовто-синя стрічка...
А на дворі вітер снігом віє.

Все пройшла
І заборону військкомату,
всупереч сльозам родини.
Як змогла
Вона у руки зброю взяти...
Дівчина, недавно ще дитина!

Що вона
юнацьким серцем відчувала,
як в заграві бойового пекла
на плечах
посеред вогняного шквалу
рятувала хлопця з небезпеки!

Спить солдат,
вогкий бушлат і чорні берці,
камуфляж в зелених візерунках.
Зазвичай
ій біле плаття би до серця,
туфлі на високих закаблуках...

Не з добра
на дворі злий донецький вітер
дівчині співає про Поділля,
про той край,

жаданий, мирний, добрий, світлий,
про садочок з вишнями на гіллях.

По війні
іде дівчина крок за кроком,
затаївши страх, забувши втому.
Хай у сні
примариться їй мирний спокій
в маминих долонях біля дому.

Біль і гнів
переплавляючи у силу,
піднялась вона над божевіллям.
...На війні
Поки що спить дівчина мила,
Дівчинка з далекого Поділля.

СОН І ЯВ

Вузькоокий хлопець з-під Уральських гір
в сні солдатським бачить
свій далекий двір.

Мати, та білизна біла на шнурку...

А сусідський дядько

на швидку ріку

у відрі старому кошенят поніс!

Плаче хлопець гірко, не шкодує сліз.

Подушка змокрила. Вранці встав солдат

І сердець юнацьких

розгорнувся ряд.

Крізь щілину в танку — місто і туман,

стомлена Авдіївка,

ранок і зима.

Виконав команду молодий солдат —

Розриває хати пущений снаряд!

Сталь байдужа й грізна залишає слід,

Від людської крові

тане сірий сніг...

Намотали траки гусениць сталєних

стільки тіл солдатських,

стільки людських лих,

що заголосила танкова душа —

плюнув в небо димом,

став і замовчав.

Що наснитися хлопцю у наступний раз?

Лиш насупив брови стомлений Донбас.